

Nr 7

Konstitutionsutskottets utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående uppskov med beslut över vilande förslag till ändrad lydelse av 22 § 2 mom. och 49 § 2 mom. regeringsformen samt 1 § 2 mom., 38 § 2 mom., 45 §, 55 § 1 mom. samt 58 och 63 §§ riksdagsordningen ävensom i ämnet väckt motion.

Till konstitutionsutskottet ha båda kamrarna den 13 april 1957 hänvisat en av Kungl. Maj:t till riksdagen avlåten proposition, nr 168, vari Kungl. Maj:t, under åberopande av ett propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över justiedepartementens ärenden för den 29 mars 1957, föreslagit riksdagen

1) att beslut över det vid 1954 års riksdags vårsession såsom vilande antagna förslaget till ändrad lydelse av 49 § 2 mom. regeringsformen samt 1 § 2 mom., 38 § 2 mom., 45 §, 55 § 1 mom. samt 58 och 63 §§ riksdagsordningen skall uppskjutas till 1960 års riksdag; samt

2) att beslut över det vid 1956 års riksdag såsom vilande antagna förslaget till ändrad lydelse av 22 § 2 mom. regeringsformen skall uppskjutas till 1958 års riksdag.

I samband med propositionen har utskottet till behandling förehäft den inom andra kammaren i anledning av propositionen väckta, till konstitutionsutskottet hänvisade motionen nr 667 av herrar *Dahlén* och *Heckscher*, vari hemställes, »att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 168 angående uppskov med beslut om vilande grundlagsändringar angående vidgade möjligheter att få till stånd rådgivande folkomröstning». Beträffande de av motionärerna anförda skälen får utskottet hänvisa till motionen.

Till motivering för de genom propositionen framlagda förslagen har *föredragande departementschefen, statsrådet Zetterberg*, anfört följande.

»1. Ändrade bestämmelser om folkomröstning

Den svenska författningen upptar alltsedan år 1922 vissa bestämmelser om rådgivande folkomröstning. Dessa bestämmelser, som återfinns i 49 § 2 mom. regeringsformen samt 1 § 2 mom. och 38 § riksdagsordningen, innebär att Kungl. Maj:t och riksdagen genom samfällt stiftad lag äger förordna att folkets mening skall inhämtas i ärende av särskilt stor vikt. Folkomröstningen skall verkställas innan ärendet avgjorts, och efter omröstningen skall ärendet behandlas i grundlagsenlig ordning. Vårt folkomröstningsinstitut är alltså för närvarande ordnat så, att det icke kan komma till användning med mindre Kungl. Maj:t och riksdagen är överens därom.

Med anledning av motioner angående ändrade bestämmelser om folkomröstning beslöt 1948 års riksdag att hos Kungl. Maj:t hemställa om utredning i ämnet. Sakkunniga med uppgift att utreda bland annat denna fråga tillkallades år 1950 och de avlämnade år 1952 betänkande angående allmän folkomröstning (SOU 1952: 7). I betänkandet föreslogs bland annat införande i regeringsformen av vissa nya paragrafer, innehållande bland annat bestämmelser angående vidgade möjligheter att få till stånd rådgivande folkomröstning. Efter att ha diskuterat olika tänkbara möjligheter att uppnå detta syfte stannade utredningen för att föreslå, att rådgivande folkomröstning skulle anställas på begäran av minst 50 ledamöter i första kammaren och 77 i den andra, d. v. s. en tredjedel av antalet ledamöter i vardera kammaren. Beträffande initiativrätten erinrade utredningen om att förslag om folkomröstning enligt gällande regler kunde bringas inför riksdagen i form av propositioner eller motioner. Utredningen framhöll, att någon ändring i vad sålunda gällde icke borde ifrågakomma. Utredningen föreslog dessutom, att de ständiga och särskilda utskotten skulle äga rätt att självständigt väcka förslag om folkomröstning i ärenden, som kommit under deras behandling.

På grundval av utredningens betänkande framlades för 1954 års riksdag proposition (nr 193) med förslag till ändring av regeringsformens och riksdagsordningens bestämmelser angående rådgivande folkomröstning. Propositionen överensstämde i sak med vad utredningen föreslagit beträffande beslutanderätten och initiativrätten. Vidare upptogs en föreskrift att närmare bestämmelser om utsättande av tid för folkomröstning samt om verkställande av sådan omröstning och vad därmed äger samband skulle meddelas i särskild lag av generell karaktär. Propositionen innefattade förslag till ändrad lydelse av 49 § 2 mom. regeringsformen samt 1 § 2 mom., 38 § 2 mom., 45 §, 55 § 1 mom. samt 58 och 63 §§ riksdagsordningen. Efter hemställan av konstitutionsutskottet (utl. nr 16) antogs vid 1954 års riksdags vårsession det i propositionen framlagda förslaget med en mindre formell jämkning av 63 § riksdagsordningen såsom vilande för vidare grundlagsenlig behandling. -- I detta sammanhang må nämnas att vid samma riksdags höstsession antogs på hemställan av konstitutionsutskottet (bet. nr 19) såsom vilande för vidare grundlagsenlig behandling vissa andra ändringar i 55 § 1 mom. och 58 § riksdagsordningen; dessa ändringar har emellertid inte sakligt samband med de ändringar som föranletts av förslaget rörande folkomröstningsinstitutet.

Efter det att förslaget till ändrade grundlagsbestämmelser rörande folkomröstning behandlats vid 1954 års riksdag har enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 16 augusti 1954 tillkallats sakkunniga för att, utifrån en samlad översyn av demokratiens funktionsproblem, företaga en modernisering av vår författning. I direktiven för dessa sakkunniga, vilka antagit namnet författningsutredningen, framhöll jag att det demokratiska samhällsskicket för sin livskraft fordrar att medborgarna hyser ett aktivt intresse för samhällets angelägenheter samt att en vidgad användning av folk-

omröstningsinstitutet därvidlag kan få betydelse. Jag hänvisade emellertid till den vilande grundlagsändringen och gav alltså på denna punkt icke något direkt utredningsuppdrag åt författningsutredningen. Jag betonade endast att folkviljan i det övervägande antalet ärenden icke kan komma till uttryck annat än genom folkets valda representanter. Medborgarnas deltagande i statslivet måste alltid huvudsakligen ske genom riksdagen.

Folkomröstningsinstitutet har i sig själv ett nära samband med formerna för folkrepresentationen. Vid en allmän översyn av författningen, och särskilt då det gäller att överväga valsystemet och riksdagens ställning, måste man därför även beakta den roll folkomröstningen är avsedd att spela. Att det likväl icke uppdrogs åt författningsutredningen att närmare överväga användningen av folkomröstning berodde givetvis därpå att, då utredningen tillsattes, det redan förelåg ett nyss antaget vilande grundlagsförslag härom.

De erfarenheter som därefter vunnits, både av 1955 års folkomröstning rörande högertrafiken och under det fortsatta arbetet med en tillämpningslag till grundlagsbestämmelserna i ämnet, har emellertid visat, att det icke kan vara lämpligt att ta slutlig ställning till folkomröstningsinstitutet, innan författningsutredningen utfört den del av sitt uppdrag som avser det representativa systemet. Författningsutredningen bör nämligen i samband därmed överväga också folkomröstningsinstitutet och bör äga frihet att framlägga de förslag rörande detta institut, vartill ett sådant övervägande kan leda.

I överensstämmelse med vad jag nu anfört har Kungl. Maj:t tidigare denna dag på min hemställdan uppdragit åt författningsutredningen att, i samband med utredningens tidigare erhållna uppdrag, jämväl överväga frågan om användningen av folkomröstningsinstitutet och pröva på vad sätt det samma bör ingå som ett komplement till det parlamentariska statsskicket.¹

¹ Till motivering för det författningsutredningen sålunda lämnade uppdraget anfördes bl. a. följande.

Det bör — — — ankomma på författningsutredningen att överväga användningen av folkomröstningsinstitutet och pröva på vad sätt detta bör ingå i den tillämnade nya författningen. Det synes icke nödvändigt att härtill föga ytterligare direktiv. Eftersom denna omprövning föranletts av de uppkomna betänkligheterna gentemot detta institut, vill jag emellertid framföra vissa erinringar. Till att börja med vill jag påminna om de tidigare uttalanden som gjorts rörande institutet. Redan vid tillkallandet av 1950 års folkomröstnings- och valsutredning anförde jag, samtidigt som jag redovisade de skäl som åberopats för folkomröstning, att man å andra sidan icke kunde bortse från att flera invändningar kunde riktas mot detta institut. Vad frågan då gällde var den beslutande folkomröstningen, och de skäl som talar mot denna form av folkomröstning har ansetts överväga både enligt utredningsmajoriteten och enligt vad jag framhöll vid min anmälan av 1954 års proposition. Självfallet är skälen emot folkomröstning icke lika starka, då det gäller en rådgivande folkomröstning. Även sådan folkomröstning har dock sin givna begränsning, sammanhängande med hela institutets karaktär.

Det demokratiska styrelseskicket innebär, att den yttersta ansvarigheten och makten i samhället skall ligga hos folket. Men detta behöver icke nödvändigt ske i den formen, att medborgarna direkt och omedelbart skall tillkännage sin mening i olika frågor. Ett dylikt system är historiskt sett ofta förbundet med mera primitiva och okomplicerade samhällsförhållanden. Sålunda har tidigare i vårt land den kommunala självbestämmanderätten utövats genom direkta beslut av medborgarna på kommunalstämma och allmän rådstuga. Liksom man funnit dessa institutioner föga lämpade för det moderna, komplicerade samhällsarbetet, och därför övergått till ett representativt system, så är det direkta ställningstagandet till bestämda frågor genom folkomröstning i flera hänseenden ett opraktiskt och föga ändamålsenligt sätt att utöva den folkliga bestämmanderätten. De folkomröst-

Med hänsyn härtill synes det vara lämpligast att det vilande grundlagsförslaget icke upptages till slutlig prövning redan vid innevarande års riksdag, utan på sätt riksdagsordningen medger uppskjutes till en följande riksdag. Författningsutredningen kan enligt vad jag inhämtat icke beräknas slutföra sitt arbete förrän tidigast om ett par år och jag vill därför förorda att beslut över det vilande grundlagsförslaget uppskjutes till 1960 års riksdag.

2. Ändrade bestämmelser om domförhet i regeringsrätten

Efter vissa förberedande undersökningar tillkallade chefen för finansdepartementet på våren 1955 två sakkunniga med uppdrag att verkställa utredning angående möjligheterna att begränsa tillströmningen av taxeringsmål till regeringsrätten. I skrivelse den 20 december samma år anförde utredningen, att den kunde tänkas komma fram till att prövningen av frågor om rätt att fullfölja talan hos regeringsrätten borde anförtros en avdelning av domstolen, bestående av tre regeringsråd. Ett sådant system förutsatte dock att stadgandet i 22 § 2 mom. regeringsformen om domförhet i regeringsrätten ändrades. Ehuru utredningen då ännu ej hunnit taga slutlig ställning till frågan om tillståndsprövning, fann utredningen det dock önskvärt att förslag om grundlagsändring på denna punkt framlades för 1956 års riksdag.

Utredningens nyssnämnda skrivelse föranledde att förslag förra året framlades för riksdagen till sådan ändring av 22 § 2 mom. regeringsformen att hinder ej skulle möta mot att i allmän lag bestämma regeringsrådets antal till lägre än fyra vid handläggning av fråga om fullföljdstillstånd (prop. nr 51). Förslaget antogs av riksdagen såsom vilande för vidare grundlagsenlig behandling.

Den 28 december 1956 överlämnade utredningen till chefen för finansdepartementet ett betänkande angående fullföljdsbegränsning i skattemål (SOU 1957: 3). Proposition på grundval av betänkandet bör lämpligen behandlas av riksdagen i samband med det slutliga ställningstagandet till det vilande grundlagsförslaget. Det har icke visat sig möjligt att, efter vederbörlig remissbehandling, medhinna proposition i ämnet till årets riksdag. Med behandlingen av det vilande grundlagsförslaget torde därför böra anstå till nästa års riksdag.»

De med propositionen avsedda förslagen till ändringar i regeringsformen och riksdagsordningen äro av den lydelse *bilaga* till utlåtandet utvisar.

ningsinstitut, som för närvarande finns i vissa främmande länder, är föremål för växlande omdömen, och utländska erfarenheter kan icke utan vidare tillämpas på svenska förhållanden.

En folkomröstning kräver en stark förenkling och tillspetsning av frågeställningarna. Den möjliggör icke ett mera nyanserat ställningstagande till förutsättningarna för reformer och de ekonomiska konsekvenserna därav. Även den hos oss nyligen genomförda folkomröstningen om en så förhållandevis enkel och för alla människor påtaglig reform som den föreslagna övergången till högertrafik har kritiserats från sådana utgångspunkter. Det är då givet att samma kritik i än högre grad kan riktas mot folkomröstning i komplicerade sociala eller ekonomiska frågor. En viss ytterligare erfarenhet härom torde vara att vinna därest, såsom nu ifrågasatts, folkomröstning kommer till stånd rörande frågan om förbättrad allmän pensionering, och det bör ankomma på utredningen att beakta den ytterligare erfarenhet som sålunda kan vinnas.

Utskottet. De ovan återgivna av chefen för justitiedepartementet anförda skälen för att uppdraga åt författningsutredningen att under sitt fortsatta arbete jämväl överväga frågan om användningen av folkomröstningsinstitutet och pröva på vad sätt detsamma bör ingå såsom ett komplement till det parlamentariska statsskicket finner utskottet övertygande. Då alltså enligt utskottets mening den slutliga prövningen av det vilande förslaget till ändrade grundlagsbestämmelser om folkomröstning bör uppskjutas och utskottet ej funnit anledning att i fråga om uppskovets längd förorda avvikelser från det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget, anser utskottet sig böra i denna del tillstyrka propositionen och avstyrka den i anledning därav väckta motionen.

Förslaget om uppskov med den slutliga prövningen av det vilande förslaget till ändring av regeringsformens stadgande om regeringsrättens sammansättning har icke givit utskottet anledning till erinran.

Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen ville besluta att,

1) med bifall till propositionen nr 168 i förevarande del och med avslag å motionen II: 667 uppskjuta prövningen av det vid 1954 års riksdags vårsession såsom vilande antagna förslaget till ändrad lydelse av 49 § 2 mom. regeringsformen samt 1 § 2 mom., 38 § 2 mom., 45 §, 55 § 1 mom. samt 58 och 63 §§ riksdagsordningen till 1960 års riksdag; samt

2) med bifall till propositionen i förevarande del, uppskjuta prövningen av det vid 1956 års riksdag såsom vilande antagna förslaget till ändrad lydelse av 22 § 2 mom. regeringsformen till 1958 års riksdag.

Stockholm den 3 maj 1957

På konstitutionsutskottets vägnar:

HARALD HALLÉN

Närvarande:

från första kammaren: herrar Georg Pettersson, Olsén, Weiland, Erik Olsson, Fritiof Karlsson, Ollén, Sörlin, Aspling, Sveningsson och Alvar Andersson; samt

från andra kammaren: herrar Hallén, Pettersson i Norregård, von Friesen, Norén, Håstad, Spångberg, Jonsson i Haverö, Sehlstedt, Hamrin i Jönköping och Dahlén.

Reservation

till punkten 1) i utskottets hemställan av herrar *Weiland, Ollén, Sveningsson, von Friesen, Håstad, Hamrin* i Jönköping och *Dahlén*, vilka yttrat:

Enligt vår mening har, sedan riksdagen vid vårsessionen år 1954 såsom vilande antog förslaget till ändrad lydelse av bestämmelserna i regeringsformen och riksdagsordningen angående allmän folkomröstning, intet inträffat, som kan motivera, att den slutliga prövningen av förslaget nu skall uppskjutas till annan riksdag. Vi ha därför inom utskottet i första hand yrkat, att utskottet måtte helt avstyrka Kungl. Maj:ts förslag om uppskov med det vilande grundlagsförslaget.

Skulle emellertid grundlagsförslagets behandling likväl på grund av de av föredragande departementschefen angivna omständigheterna uppskjutas till annan riksdag, bör uppskovet enligt vår uppfattning i vart fall icke bli längre än till 1958 års riksdag. Huruvida ytterligare uppskov blir nödvändigt, böra statsmakterna då kunna avgöra med hänsyn till fortgången av författningsutredningens arbete. I enlighet därmed ha vi inom utskottet i andra hand yrkat, att utskottet måtte tillstyrka uppskov med grundlagsförslagets slutliga prövning endast till 1958 års riksdag.

Under åberopande av vad sålunda anförts få vi hemställa,

i första hand, att riksdagen ville, med bifall till motionen nr II: 667, avslå Kungl. Maj:ts i förevarande proposition, nr 168, framlagda förslag, att beslut över det vid 1954 års riksdags vårsession såsom vilande antagna förslaget till ändrad lydelse av 49 § 2 mom. regeringsformen samt 1 § 2 mom., 38 § 2 mom., 45 §, 55 § 1 mom. samt 58 och 63 §§ riksdagsordningen skall uppskjutas till 1960 års riksdag;

i andra hand, att riksdagen ville, i anledning av vad i förevarande del hemställts i propositionen, för sin del besluta att uppskjuta prövningen av berörda såsom vilande antagna förslag till 1958 års riksdag.

1) **F ö r s l a g**

till

ändrad lydelse av § 49 mom. 2 regeringsformen samt § 1 mom. 2, § 38 mom. 2, § 45, § 55 mom. 1 samt §§ 58 och 63 riksdagsordningen

Regeringsformen*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

§ 49.

2:o. Skulle med hänsyn till något ärendes särskilda vikt och beskaffenhet prövas nödigt, att före dess avgörande folkets mening inhämtas, må Konungen och riksdagen genom samfällt stiftad lag förordna, att allmän folkomröstning skall anställas. I lagen bestämmes, vilken eller vilka frågor skola genom omröstningen besvaras, så ock tid och sätt för densamma. Rätt att deltaga i omröstningen tillkommer en var, som är röstberättigad vid val till riksdagens andra kammare. Efter omröstningen behandlas ärendet i grundlagsenlig ordning.

2:o. I ärende av särskild vikt må förordnas, att folkets mening skall inhämtas genom allmän folkomröstning. Sådan omröstning skall anställas, därest minst femtio ledamöter av första kammaren och sjuttiosju ledamöter av andra kammaren förena sig i beslut därom. Folkomröstning må dock ej beslutas i frågor, som icke kunna prövas av riksdagen, eller i frågor, vilka beröra riksstatens reglerande eller överenskommelse med främmande makt eller på riksdagen ankommande val. Ej heller må folkomröstning äga rum i det fall, att riksdagens båda kamrar med hänsyn till ärendets beskaffenhet finna dess avgörande icke kunna utan avsevärt men uppskjutas i avbidan på dylik omröstning.

Rätt att deltaga i allmän folkomröstning tillkommer envar, som är röstberättigad vid val till riksdagens andra kammare. Varje röstande äger lika röst. Efter omröstningen behandlas ärendet i grundlagsenlig ordning.

Om utsättande av tid för allmän folkomröstning samt om verkställande av sådan omröstning och vad där-

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

med äger samband stadgas i lag, stiftad av Konungen och riksdagen gemensamt.

Riksdagsordningen

§ 1.

2. Skulle med hänsyn till något ärendes särskilda vikt och beskaffenhet prövas nödigt, att före dess avgörande folkets mening inhämtas, må Konungen och riksdagen genom samfällt stiftad lag förordna, att allmän folkomröstning skall anställas, efter vad i regeringsformens 49 § 2 mom. är stadgat.

2. Allmän folkomröstning i ärende av särskild vikt må, enligt vad där- om i regeringsformens 49 § 2 mom. är stadgat, påkallas av minst femtio ledamöter av första kammaren och sjuttiosju ledamöter av andra kam- maren.

§ 38.

2. Utskottet skall vidare meddela utlåtanden och avgiva förslag i anledning av dit hänvisade frågor, som angå stiftande, ändring, förklaring eller upphävande av kommunallagarna samt av lagar och författningar om statsrådets ansvarighet, om antalet statsdepartement och statsråd utan departement, om kommandomål, om rikets vapen och flagga, om allmänt kyrkomöte och om allmän folkomröstning i ämnen, som ej tillhöra annat utskotts behandling.

2. Utskottet skall vidare meddela utlåtanden och avgiva förslag i anledning av dit hänvisade frågor, som angå stiftande, ändring, förklaring eller upphävande av kommunallagarna samt av lagar och författningar om statsrådets ansvarighet, om antalet statsdepartement och statsråd utan departement, om kommandomål, om rikets vapen och flagga, om allmänt kyrkomöte och om allmän folkomröstning. Utskottet skall till- lika meddela utlåtanden och avgiva förslag i anledning av dit hänvisade frågor om anordnande av allmän folkomröstning i ämnen, som ej till- höra annat utskotts behandling.

§ 45.

1. Alla utskott — — — — — utsedda, sammanträda.
2. Utskotten välja — — — — — levnadsåren äldst.
3. Utskotten böra — — — — — dem ankomma.

4. Finner ständigt utskott eller i sådant utskotts ställe tillsatt särskilt

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

utskott vid behandling av ärende, att allmän folkomröstning däri bör anställas, äger utskottet, oaktat yrkande därom ej framställts i proposition eller motion, föreslå att sådan omröstning skall äga rum.

Förekommer i ärende fråga om allmän folkomröstning, bör utskott, utan att slutföra behandlingen av ärendet i övrigt, avgiva särskilt yttrande angående nämnda fråga, där omständigheterna icke annat föranleda.

§ 55.

1. Motion må — — — behov kom kammaren till handa.

Motion, som — — — då propositionen kom kammaren till handa.

Har behandlingen av proposition uppskjutits till höstsession, må motion, som föranledes av propositionen, väckas sist dagen efter höstsessionens början.

Har behandlingen av proposition uppskjutits till höstsession, må motion, som föranledes av propositionen, väckas sist dagen efter höstsessionens början; dock må ej i denna ordning framställas yrkande om allmän folkomröstning.

Vad i — — — — — delgives kammaren.

I frågor, — — — — — session pågår.

Motion bör — — — — — beskaffenhet sammanföras.

§ 58.

När proposition — — — — — utskottet uppehållas.

Är inom — — — — — ovillkorligen avgöras.

Kamrarna må — — — — — uppskov förfallet.

Uppskov må — — — — — stycke sägs.

Kamrarna må — — — — — extra session.

Av riksdagen — — — — — i § 64.

Väckes fråga om allmän folkomröstning, må frågan icke uppskjutas till annan session. Har sådan omröstning beslutats i ärende, som är under riksdagens prövning, skall ärendet vila i avbidan på omröstningens verkställande.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

§ 63.

När fråga, varöver utskott sig utlåtitt, till avgörande förekommer, äger kammaren att antingen genast, med bifall till utlåtandet eller utan avseende å vad utskottet föreslagit, fatta sitt beslut, eller, om ämnet anses fordra ytterligare utredning, målet till utskottet återförvisa.

När fråga, varöver utskott sig utlåtitt, till avgörande förekommer, äger kammaren att antingen genast, med bifall till utlåtandet eller utan avseende å vad utskottet föreslagit, fatta sitt beslut, eller, om ämnet anses fordra ytterligare utredning, målet till utskottet återförvisa. *Avser utlåtandet fråga om anordnande av allmän folkomröstning, skall sådan återförvisning äga rum, om det begäres av minst så många ledamöter av kammaren som i 1 § 2 mom. sägs.*

Stanna kamrarna — — — — — kamrarna inkomma.

Vad kamrarna — — — — — sessionen förfallit.

- Hänvisning:* Kungl. Maj:ts proposition nr 193 till 1954 års riksdag. Konstitutionsutskottets utlåtande nr 16 vid 1954 års riksdag. Första kammarens protokoll den 25 maj 1954. Andra kammarens protokoll den 25 maj 1954.
- Anmärkning:* Genom memorial nr 8 anmäler konstitutionsutskottet samtidigt härmed för riksdagen till grundlagsenlig behandling visst vid 1954 års riksdags höstsession såsom vilande antaget förslag till ändrad lydelse av 50 och 54 §§, 55 § 1 mom. samt 58 § riksdagsordningen. Rörande den lydelse 55 § 1 mom. och 58 § riksdagsordningen erhålla, om såväl förevarande förslag som det genom memorial nr 8 anmälda förslaget antages, hänvisas till anmärkning under berörda memorial.

2) Förslag

till

ändrad lydelse av § 22 mom. 2 regeringsformen

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

§ 22.

2:o. I regeringsrätten kunna mål prövas och avgöras av fem ledamöter, så ock av fyra, där tre av dem äro om slutet ense.

2:o. I regeringsrätten kunna mål prövas och avgöras av fem ledamöter, så ock av fyra, där tre av dem äro om slutet ense. *I den ordning*

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

87 § 1 mom. stadgar bestämmes antalet regeringsråd som skola delta vid behandling av fråga, huruvida talan må komma under regeringsrätts prövning, där enligt författningarna särskilt tillstånd därtill kräves.

Hänvisning: Kungl. Maj:ts proposition nr 51 till 1956 års riksdag.
Konstitutionsutskottets utlåtande nr 10 vid 1956 års riksdag.
Första kammarens protokoll den 18 maj 1956.
Andra kammarens protokoll den 18 maj 1956.
